Моє ставлення до образу Олесі з кіноповісті О. Довженка "Україна в огні". Твір 11 клас

Кіноповість О. П. Довженка «Україна в огні» — багатоплановий, багатопроблемний твір. І звернення автора до моральних проблем, загальнолюдських цінностей робить його близьким і хвилюючим для всіх поколінь, включаючи й сучасне. Найбільш цікавим і складним є, на мій погляд, образ Олесі.

Найкращими рисами української дівчини наділив Олесю письменник: «Тиха, без єдиної хмаринки на чолі, майстериця квітів, чарівних вишивок і пісень». «Вона не була звичайною дівчиною. Вона була красива і чепурна. Олесею пишалася вся округа. Бувало, після роботи, вечорами, вона, як птиця, ну так же багато співала коло хати на все село, так голосно і так прекрасно, як, мабуть, і не снилося ні одній припудреній артистці з орденами. А вишивки Олесі висіли на стінах під склом в європейських музеях: в Лондоні, в музеї Альберт-Вікторія, в Парижі, в Мюнхені і Нью-Йорку, хоч вона про це й не знала. Мати її учила всьому. Була Олеся тонкою, обдарованою натурою, тактовною, доброю, роботящою і бездоганно вихованою хорошим чесним родом. Легковажні хлопці трохи соромились Олесі, вважаючи її за горду і неприступну...»

І ось ця горда, неприступна, бездоганно вихована дівчина, відчуваючи, що незабаром опиниться в окупації, під загрозою наруги над собою, зважується «на крок нечуваний, небачений ні в її селі ніколи, ні в усім її народі». Вона пропонує незнайомому нашому воїнові, що відступав останнім, переночувати з нею, щоб не дісталася вона ворогові.

Чи був у Олесі вибір, інший вихід? Мабуть, був. Але у відчаї дівчина його не бачила для себе. Тому, хоча вчинок її і суперечить народній моралі, ми можемо зрозуміти його. Це свого роду порив патріотизму, що свідчить про велику ненависть героїні до фашистів.

Життя не милувало Олесю. Волею трагічних обставин вона потрапила до списку для відправки на каторжні роботи в Німеччину. Кілька разів тікала з дороги, проте невдало. Пережила наругу, приниження і знущання поліцаїв. Але увесь час глибоко вірила у своє призначення жінки і в необхідність вистояти, вижити. Вона говорить Христі: «Ми жінки, Христе. Ми матері нашого народу. Треба все перенести, треба родити дітей, щоб не перевівся народ». І в цих словах вчувається велика мудрість, успадкована від пращурів.

Олеся працювала, знову ж таки за дивним збігом обставин, у фрау Крауз, дружини відомого нам німецького завойовника Ернста фон Крауза. Коли прийшла звістка про загибель сина Людвіга, німкеня разом із невісткою хотіли задушити полонянку, але тій вдалося вирватися. «Вона йшла додому. Сила, що несла на схід, на Вкраїну, була надзвичайна. Її несла мудра невмируща воля до життя роду, оте велике й найглибше, що складає в народі його вічність».
Тепер вона «була вже не красива, не молода, не чорнява. У неї було сиве волосся і брудні, вимучені руки...»

І не треба питати, говорить автор, якою ціною вона добралася додому. Бо тоді б почали зневажати її за аморальність, відвертатися від неї. Закони воєнного часу страшні та невблаганні. Єдине, що залишалося Олесі,— «слідувати за природою, що послала людині щастя забуття лихого в доброму часі».

Автор навмисне не показує свою улюблену героїню в активній боротьбі з ворогом, у

героїчних вчинках. І в цьому я вбачаю глибоку гуманістичну спрямованість Довженкового твору: призначення жінки на землі — народжувати дітей, бути берегинею роду, а не воювати. Олеся в розмові з Христею про помсту говорить: «У мене друга вдача. Я м'яка, не войовнича. В мене зло не тримається. Все прощаю, як дурна.

Все забуваю. Жити ж треба?» Можливо, у цих, на перший погляд, простих словах і є найвища життєва мудрість: адже як жити, ростити дітей зі злом і ненавистю у серці?

Думаю, що Олеся — втілення поетичної душі України, авторового ідеалу. Цим вона близька, дорога й нам.